

[Arne Bjerregaard]

er ganske ubeskattede – og dermed forøge forbruget.

I den givne situation kan man også stille det spørgsmål, om opsparing med den afmætning, vi nu har, er så ønskelig. Man må vel nok konstatere, at der bliver flere likvide midler, og det skyldes vel, at forbruget er afdæmpet. Om man skal bruge disse midler til at øge opsparingen eller afdæmpe forbruget, kan i alt fald være problematisk nok, når vi ad anden vej søger at stimulere forbruget, fordi afdæmpningen skaber en for stor arbejdsløshed på visse områder.

Generelt må vi dog sige fra kristeligt folkepartis side, at vi ikke er imod at lave opsparingsfremmende foranstaltninger. Vi mener bare, at de foranstaltninger, som man foreslår her, i al fald begunstiger en lille gruppe og er så favorable, at det er diskriminerende over for dem, der ikke har muligheder for at benytte ordningen.

Flygaard (DR):

Da et lignende lovforslag tidligere har været til behandling her i tinget, skal jeg først og fremmest henvise til de bemærkninger, jeg gjorde, da dette forslag sidst var til behandling. Retsforbundet kan ikke medvirke til gennemførelsen af det foreliggende lovforslag.

Jeg vil gerne gøre et par enkelte bemærkninger. Den første bemærkning skal være til hr. Ivar Hansen, venstres ordfører, som forklarede noget om, at når man havde et større stykke jord, så var det naturligt, at det var en større mængde regn, der faldt på dette større stykke. Det er da meget rigtigt, men som lovforslaget er udformet, betyder det faktisk, at der falder forholdsvis mere på de store stykker end på de små. Derved får forslaget ud fra et socialt synspunkt en slagside, som retsforbundet ikke kan medvirke til.

Hr. Erhard Jakobsen gjorde nogle finanspolitiske betragtninger gældende omkring forbruget. Han mente, det var ønskeligt at få bremsset forbruget via opsparingsfremmende foranstaltninger. Jeg troede ellers, hr. Erhard Jakobsen var klar over, at når man gennemfører finanspolitiske foranstaltninger, så er der principielt en tendens til, at sådanne finanspolitiske foranstaltninger virker modsat på beskæftigelsen og betalingsbalancen.

Ud fra et samlet synspunkt eller som et bidrag til en løsning af Danmarks økonomiske problemer må et sådant forslag ikke anses for at være hensigtsmæssigt.

Retsforbundet kan ikke medvirke til gennemførelse af det foreliggende lovforslag.

Hagen Hagensen (KF):

Lad mig begynde med at sige, som ministeren pegede på det, at der er tale om en genfremsættelse. Der kan naturligvis være grund til at spørge: skal vi blive ved med at fremsætte forslag, når de ikke kommer igennem? Om et forslag som dette vil jeg sige, at det er nødvendigt at komme igen med det, for den private opsparing må og skal fremmes.

Ministeren pegede navnlig på skattefriheden for renterne, og at skattelettelsen ville være størst for de større indkomster. Nu vel, sådan som vores skattesystem er indrettet – vi hører til blandt dem, der synes, det var mere naturligt at have et proportionalsskattesystem; jeg skal senere komme med en enkelt bemærkning herom – må jeg sige: ja, naturligvis. Sådan er vores skattesystem, og det kan der ikke laves om på ved et forslag som dette. Det må naturligt også være sådan, at en større indkomst har en større evne til at spare op. Det skal være erkendt fuldt og helt.

Der tales om, hvorvidt det fremmer opsparingen, om det fremmer nettoopsparingen. Det tror jeg det gør, givetvis, for flere vil ønske at komme til at spare op. Der sker i hvert fald det væsentlige, at man får en binding af pengene i en vis periode, og det er simpelt hen et væsentligt gode.

Jeg takker for den tilslutning, der er givet fra venstres side. Hr. Ivar Hansen sagde, at ethvert forslag, der bidrager til fremme af den private opsparingsdannelse, må modtages i en positiv ånd. Det synes jeg da også der er grund til at gøre.

Jeg takker også for hr. Erhard Jakobsens bemærkninger. Han understregede, at det drejer sig om, hvordan vi får den frivillige opsparing i gang, således at man frivilligt får forbruget sat ned, i stedet for at man skal tage det ind over skatter og afgifter. Her går der en klar skillelinje. Der er for mig at se ikke spor tvivl om, at det, der bør fremmes, er, at den enkelte får råderet over så meget som muligt af det, hun eller han tjener og